Dosarul nr. 5r-283/2025
PIGD: 4-24127964-32-51-05122025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

15 ianuarie 2026 mun. Hînceşti
Judecătoria Hînceşti, sediul Central
Instanţa compusă din:
Preşedinte, judecător Emil Bulat
Grefier Elena Grigoraș
În absența:
Agentului constatator IP Hîncești – Pavliuc Igor
Recurentului – Rusu Adrian

a examinat în şedinţă de judecată publică, în ordine de recurs, contestația depusă de Rusu Adrian împotriva deciziei privind examinarea cauzei contravenționale în temeiul constatării personale a agentului constatator din cadrul IP Hîncești, Pavliuc Igor, seria nr. ***** din *****, cu privire la comiterea contravenției prevăzută de art. 238 alin.(2) Cod contravențional,

A C O N S T A T A T :

La 11 noiembrie 2024, în secția evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Hînceşti, sediul Central a parvenit spre examinare conform competenței contestația depusă de Rusu Adrian împotriva deciziei privind examinarea cauzei contravenționale în temeiul constatării personale a agentului constatator din cadrul IP Hîncești Pavliuc Igor, seria nr. ***** din *****, cu privire la comiterea contravenției prevăzută de art. 238 alin.(2) Cod contravențional, prin care a fost aplicată sancțiune sub formă de amendă în mărime de 28 unități convenționale, ceia ce constituie 1 400 lei.

În motivarea recursului depus, recurentul a invocat că consideră sancțiunea aplicată ca fiind nejustificată.

Indică recurentul că în locul în care a staționat, nu există indicatoare rutiere care să interzică staționarea sau oprirea autovehiculelor, iar în absența unor astfel de indicatoare parcarea ar fi permisă.

Suplimentar, menționează că a respectat toate prevederile legale referitoare la staționare și nu a obstrucționat traficul rutier sau pietonal în zona respectivă. Mai mult, polițistul care a întocmit procesul-verbal nu ar fi ținut cont de absența indicatoarelor și a concluzionat în mod eronat că staționarea a fost neregulamentară.

Prin urmare, solicită recurentul anularea procesului-verbal și exonerarea ultimului de la plata amenzii, având în vedere că sancțiunea a fost aplicată pe nedrept.

Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 15 ianuarie 2025, a fost admisă contestația înaintată de Rusu Adrian, cu anularea procesului-verbal seria și numărul *****, din *****, emisă în privința lui Rusu Adrian, din lipsa în acțiunile acestuia a faptului contravenției.

Fiind înaintat recurs, de către agentul constatator, instanța ierarhic superioară, prin decizia nr. 4r-553/25 din 21 noiembrie 2025, a decis admiterea recursului declarat, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Central, din 15 ianuarie 2025, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea deciziei, instanța ierarhic superioară a indicat că prima instanță, nu a determinat corect obiectul examinării, totodată nu a fost examinată cauza obiectiv și nu s-a dat apreciere probelor administrate la dosar în raport cu învinuirea determinată de către agentul constatator și consemnată în decizia contestată.

În acest sens, instanța de recurs, a reținut că la decizia de sancționare și ulterior la cererea de recurs, agentul constatator a anexat imaginea cu amplasarea automobilului în stația de așteptare a transportului public, unde e aplicat marcajul rutier 1.17.1.

Astfel, conform fișei de repartizare a dosarului din 05 decembrie 2025, cauza a fost distribuită în mod automat aleatoriu judecătorului Emil Bulat, fiind primită spre examinare cu fixarea ședinței de judecată pentru 15 ianuarie 2025, ora 14:30.

În cadrul ședinței de judecată din 15 ianuarie 2026, ora 14:30, agentul constatator al IP Hîncești, Pavliuc Igor, nu s-a prezentat, fiind citat legal, motiv din care, instanța a dispus petrecerea ședinței de judecată în absența agentului constatator în conformitate cu prevederile art. 455, alin.(2) Cod contravențional.

Recurentul Rusu Adrian, fiind citat legal, din partea ultimului a parvenit avizul cu semnătura acestuia, iar despre motivul neprezentării nu a informat instanța de judecată.

Urmare a acestui fapt şi în conformitate cu prevederile art. 455 alin. (3) Cod contravenţional, instanţa a decis examinarea cauzei în lipsa părţii absente.

Studiind contestația înaintată în raport cu materialele cazului contravențional, instanţa de judecată găseşte contestaţia neîntemeiată şi care urmează de respins din următoarele considerente:

Conform art.448 alin.(1) Cod contravenţional „contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sunt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sunt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447/1 alin.(8)".Alin.(3) „persoana faţă de care a fost emisă decizia şi care a lipsit atât la examinarea cauzei, cât şi la pronunţarea deciziei şi nu a fost informată despre decizia emisă poate contesta decizia agentului constatator şi peste termen, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării sancţiunii contravenţionale sau a perceperii despăgubirii materiale". (4) Contestaţia împotriva deciziei emise asupra cauzei contravenţionale se depune la autoritatea din care face parte agentul constatator, conform competenţei teritoriale, care a examinat cauza.

În speță, este cert că la 15 octombrie 2024, agentul constatator a întocmit decizia asupra cauzei contravenționale în privința lui Rusu Adrian, care la 15 octombrie 2024, ora 13:10, în *****, *****, a oprit automobilul de model Renault Megane cu n/î ***** în loc interzis, fiind astfel recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art.

238 alin.(2) Cod Contravențional, și a aplicată față de acesta sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 28 unități convenționale, ceia ce constituie suma de 1 400 lei.

Potrivit prevederilor art. 451^1 , alin.(1) Cod contravențional, în cazul depistării unei fapte ce constituie contravenţie, agentul constatator nu încheie proces-verbal cu privire la contravenţie dacă sânt întrunite cumulativ următoarele condiţii: a) contravenţia poate fi constatată în temeiul constatărilor personale ale agentului constatator şi nu necesită acumulare de probe; b) persoana acceptă constatările agentului constatator, ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăţiei, şi recunoaşte săvârşirea contravenţiei; c) examinarea contravenţiei şi aplicarea sancţiunii ţin de competenţa agentului constatator; d) contravenţia nu este pasibilă de sancţiunea confiscării bunurilor în conformitate cu art.439^7 Cod contravențional.

Subsecvent, conform art. 451^2, alin.(1), Decizia privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării personale a agentului constatator este un document executoriu, care va include: a) data (ziua, luna, anul), ora şi locul întocmirii deciziei; b) calitatea, numele şi prenumele agentului constatator, denumirea autorităţii pe care o reprezintă, numărul legitimației sau al unui alt act care stabilește identitatea acestuia; c) numele, prenumele, domiciliul și/sau reședința temporară potrivit Registrului de stat al populației, datele din actul de identitate al persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional sau, după caz, dintr-un alt act care stabilește identitatea persoanei, iar în cazul persoanei juridice – denumirea, sediul, codul fiscal, datele persoanei fizice care o reprezintă; d) fapta contravenţională, locul, timpul şi circumstanţele cauzei care au importanţă pentru stabilirea faptelor şi consecinţelor lor juridice, identitatea victimei, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenţie; e) încadrarea juridică a faptei, norma materială contravenţională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenţiei; f) aducerea la cunoştinţa contravenientului, precum şi a reprezentantului legal al minorului a drepturilor şi obligaţiilor lor prevăzute la art.384 şi 387 ale prezentului cod, precum şi a consecinţelor examinării contravenţiei în procedură simplificată; g) declaraţia contravenientului despre recunoaşterea săvârşirii contravenţiei şi acceptarea constatărilor agentului constatator ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăţiei contravenientului.

În conformitate cu dispoziția 451^3, alin.(1) Cod contravențional, la 30 octombrie 2024, cet. Rusu Adrian a înregistrat la autoritatea din care face parte agentul constatator, conform competenţei teritoriale, care a examinat cauza, contestația împotriva deciziei emise asupra cazului contravențional.

Din dispoziția celor expuse supra, instanța constată că cet. Rusu Adrian a depus în interiorul termenului legal contestația împotriva deciziei de sancționare.

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod contravențional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul

autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu prevederile art.451^4 alin. (1) Cod contravențional, recursul declarat se examinează de către un judecător conform capitolului VIII din titlul II cartea a doua, care se aplică în mod corespunzător, cu excepţiile prevăzute la prezentul capitol.

Instanţa va reţine că, pentru a putea fi sancţionată o faptă contravenţională, se impun a fi îndeplinite doua tipuri de cerinţe: *intrinseci*, constând în încălcarea cu vinovăţie a unei norme de drept, faptă care va atrage după sine o sancţiune prevăzută de lege, dar si *extrinseci* constând în constatarea corespunzătoare a faptei respective de către o persoana abilitată în acest sens - agentul constatator.

În plus, agentului constatator îi incumba obligaţia de a respecta o formă expres prevăzute de lege, fapt ce are menirea de a proba dincolo de orice îndoială existenţa faptei, vinovăţia contravenientului şi legalitatea actului realizat în acest sens.

Instanţa apreciază că decizia de sancționare emisă, beneficiază de prezumţia de legalitate şi temeinicie, prezumţie care, deşi neconsacrată legislativ, este unanim acceptată, atât în doctrina de specialitate, cât şi în practica instanţelor judecătoreşti.

După cum a constatat şi Curtea CEDO (Salabiakuc.Franţei, Hot. din 7 oct. 1988, s.A no 141A, p. 15, 28; Telfner c.Austriei, no 33501/96, 16, 20 mart. 2001; Anghel c. României, no 28183/03, 60, 4 oct. 2007), prezumţiile de fapt şi de drept sunt recunoscute în toate sistemele juridice, fiind permisă utilizarea acestora şi în materie penală (cum este calificată şi materia contravenţională prin raportare la CEDO), pentru dovedirea vinovăţiei făptuitorului, dacă sunt îndeplinite două condiţii: respectarea unor limite rezonabile, ţinându-se cont de miza litigiului, şi respectarea dreptului la apărare.

În prezenta cauză, atât miza litigiului (aplicarea unei amenzi) cât şi asigurarea posibilităţii recurentului de a-şi dovedi susţinerile, de a combate prezumţia de legalitate şi temeinicie, permit aplicarea acestei prezumţii.

Pornind de la considerentele menționate, rezultă că decizia asupra cauzei contravenționale, constituie actul de învinuire, adus de către agentul constatator recurentului, iar faptele imputate acestuia trebuie să fie clare, în așa măsură încât persoana acuzată să înțeleagă esența învinuirii aduse și ulterior să își poată pregăti apărarea.

În acest sens, se reţine că decizia asupra cauzei contravenționale, este un act juridic administrativ ce se bucură, datorită calităţii de reprezentant al statului a celui ce îl încheie, de o prezumţie de validitate şi temeinicie, prezumţie care este însă relativă şi care poate fi răsturnată prin administrarea probei contrarii.

Cercetând cazul sub rigorile legii materiale elucidate mai sus, instanţa reține că, potrivit deciziei asupra cauzei contravenționale nr. ***** din 15 octombrie 2024 întocmită de către agentul constatator al IP Hîncești, Pavliuc Igor, a constatat că Rusu Adrian, la 15 octombrie 2024, ora 13:10, în *****, *****, a oprit automobilul de model Renault Megane cu n/î ***** în loc interzis, astfel săvârșind contravenția prevăzută de art. 238, alin.(2) Cod contravențional.

Respectiv, prin decizia agentului constatator adoptată la data de 15 octombrie 2024, lui Rusu Adrian i s-a aplicat sancțiune pentru săvârşirea faptei contravenţionale prevăzută

de art. 238 alin. (2) Cod contravenţional, amendă în mărime de 28 unități convenționale, echivalentul a 1 400 lei.

Conform art.7 Cod contravențional persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Instanța, analizând în fond decizia asupra cauzei contravenționale emisă de agentul constatator, constată că, în esență, învinuirea adusă recurentului este una legală, motivată și întemeiată pe un probatoriu suficient și pertinent. Din examinarea materialelor cauzei contravenționale, instanța reține că fapta imputată recurentului este susținută de probe obiective, administrate în mod corespunzător, care confirmă existența elementelor constitutive ale contravenției reținute.

În mod particular, instanța remarcă faptul că la materialele cauzei contravenționale (f.d. 8 și f.d. 28) sunt anexate planșe ilustrative, ultima dintre acestea fiind color, care surprind nemijlocit situația de fapt, și anume staționarea automobilului recurentului într-un loc interzis. Din analiza planșei ilustrative color (f.d. 28), se poate observa cu claritate că automobilul recurentului este staționat în dreptul locului destinat staționării și așteptării transportului public, zonă marcată în acest sens cu marcajul rutier 1.17.1.

Instanța constată că marcajul rutier corespunzător este vizibil nu doar pe carosabil, ci și pe bordura trotuarului, aceasta fiind marcată distinct prin culorile sur-galben, fapt ce indică în mod neechivoc existența unei zone cu regim special de circulație. Chiar dacă, sub aspect subiectiv, s-ar putea invoca o eventuală diminuare a vizibilității marcajului aplicat pe carosabil, din cauza uzurii sau pierderii intensității culorii, acest aspect nu este de natură să înlăture caracterul interzis al staționării, întrucât marcajul rutier aplicat pe bordura trotuarului rămâne clar, lizibil și incontestabil.

Totodată, instanța reține că existența faptei contravenționale este confirmată și de circumstanțele obiective surprinse în materialele cauzei, respectiv prezența transportului public în zonă. Staționarea automobilului recurentului în locul interzis a generat impedimente reale pentru efectuarea staționării regulamentare a transportului public, ceea ce a condus la crearea de obstacole și dificultăți pentru ceilalți participanți la trafic. Acest aspect denotă nu doar încălcarea normelor de circulație rutieră, ci și pericolul social concret al faptei săvârșite.

În acest context, instanța își exprimă acordul deplin cu poziția instanței ierarhic superioare, apreciind că, la materialele cauzei, sunt întrunite suficiente probe care demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil vinovăția recurentului în săvârșirea contravenției reținute.

Instanța subliniază că, potrivit principiilor generale care guvernează materia contravențională, constatarea faptei și stabilirea vinovăției pot fi întemeiate pe orice mijloc de probă admis de lege, iar probele administrate urmează a fi apreciate în ansamblul lor, prin prisma pertinenței, concludenței și veridicității acestora. În speță, planșele ilustrative anexate la materialele cauzei reprezintă mijloace de probă obiective, apte să reflecte fidel situația de fapt existentă la momentul săvârșirii contravenției, nefiind identificate elemente care să pună la îndoială autenticitatea sau relevanța acestora.

Totodată, instanța reține că agentul constatator a acționat în limitele competenței sale legale, iar procesul-verbal și decizia asupra cauzei contravenționale au fost întocmite cu respectarea cerințelor de formă și fond prevăzute de legislația contravențională. În lipsa unor vicii esențiale de procedură care să atragă nulitatea actelor întocmite, instanța nu poate reține argumente de natură să conducă la înlăturarea efectelor juridice ale deciziei contestate.

Instanța mai constată că recurentul nu a prezentat probe contrare sau argumente factuale concrete care să răstoarne situația de fapt reținută de agentul constatator. Simpla invocare a unor presupuse neclarități sau omisiuni, fără susținere probatorie efectivă, nu este suficientă pentru a genera un dubiu rezonabil cu privire la existența faptei sau la vinovăția persoanei sancționate.

În aprecierea gradului de pericol social al faptei, instanța ține cont de natura normelor încălcate, de împrejurările concrete ale comiterii contravenției și de consecințele produse. Staționarea neautorizată într-o zonă destinată transportului public aduce atingere directă siguranței și fluenței traficului rutier, afectând atât activitatea transportului public, cât și drepturile celorlalți participanți la trafic, motiv pentru care fapta nu poate fi calificată drept una lipsită de importanță.

De asemenea, instanța apreciază că aplicarea sancțiunii contravenționale urmărește nu doar sancționarea conduitei ilicite, ci și realizarea scopului preventiv și educativ al răspunderii contravenționale. Menținerea deciziei contestate apare, în acest context, ca fiind proporțională cu gravitatea faptei săvârșite și necesară pentru asigurarea respectării normelor de circulație rutieră.

Nu în ultimul rând, instanța reiterează că sarcina probei în contestarea unui act contravențional revine persoanei sancționate, aceasta având obligația de a demonstra netemeinicia sau nelegalitatea actului contestat. În lipsa unor asemenea dovezi, instanța este ținută să acorde prevalență probelor administrate de autoritatea constatatoare, în măsura în care acestea sunt clare, coerente și concordante între ele.

Referitor la obiecțiile înaintate de recurent, instanța le apreciază ca fiind neîntemeiate și lipsite de suport probator. Din analiza conținutului deciziei emise de agentul constatator, instanța constată că recurentul nu și-a exprimat un dezacord expres față de situația de fapt reținută sau față de săvârșirea faptei imputate. Simpla mențiune consemnată la pct. 12 al deciziei, potrivit căreia „nu mi-au fost adus la cunoștință nici un articol indicat mai sus”, nu poate fi calificată drept o contestare explicită a vinovăției sau a existenței faptei contravenționale. Dimpotrivă, această mențiune relevă, în esență, acceptarea situației de fapt, recurentul necontestând faptul staționării în loc interzis.

Referitor la sancțiunea aplicată de agentul constatator, instanța consideră că aceasta este una echitabilă, or luând în considerare faptul că recurentul are posibilitatea de a achita acea amendă în jumătate în decursul a 72 de ore, sancțiunea finală sub formă de 14 unități convenționale, ceia ce constituie 700 lei, este nemijlocit justă.

În ceea ce privește aprecierea probatoriului și respectarea garanțiilor unui proces echitabil, instanța reține că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, instanțelor naționale le revine competența de a aprecia probele administrate și de a stabili situația de fapt, Curtea nefiind chemată să se substituie

acestora în evaluarea elementelor de probă, atât timp cât procedura, privită în ansamblul său, a fost echitabilă.

Astfel, în cauze precum *García Ruiz c. Spaniei* și *Van de Hurk c. Țărilor de Jos*, Curtea a statuat că art. 6 § 1 din Convenție nu impune instanțelor obligația de a răspunde în mod detaliat fiecărui argument invocat de părți, fiind suficient ca hotărârile să conțină o motivare pertinentă și suficientă, care să permită înțelegerea raționamentului urmat. De asemenea, în cauza *Schenk c. Elveției*, Curtea a reținut că utilizarea probelor, inclusiv a celor de natură tehnică sau fotografică, nu contravine Convenției, atâta timp cât acestea sunt administrate legal și nu afectează echitatea procedurii. Prin urmare, instanța constată că, în speță, aprecierea probelor anexate la materialele cauzei și concluziile desprinse din acestea sunt conforme exigențelor stabilite de jurisprudența CtEDO.

Prin urmare, evaluând în ansamblu circumstanțele cauzei, probele administrate și susținerile părților, instanța ajunge la concluzia că decizia agentului constatator este una legală și temeinică, iar contestația înaintată de recurent nu este susținută de argumente de natură să răstoarne situația de fapt stabilită. În consecință, instanța consideră strict necesar și justificat să respingă contestația ca fiind neîntemeiată.

În concluzie, instanța reține că decizia asupra cauzei contravenționale este întemeiată și în acest sens de impune respingerea recursului înaintat ca fiind neîntemeiat.

În temeiul celor elucidate și conducându-se de prevederile art. 461, 462 Cod contravenţional, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ș T E :

Contestația depusă de Rusu Adrian, împotriva deciziei privind examinarea cauzei contravenționale în temeiul constatării personale a agentului constatator al IP Hîncești, Pavliuc Igor, seria nr. ***** din *****, prin care a fost sancţionat cu amendă în mărime de 28 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 1 400 lei, pentru comiterea contravenţiei prevăzute de art. 238 alin. (2) Cod contravenţional – ***se respinge ca neîntemeiată,*** cu menținerea deciziei contestate**.**

Hotărâre cu drept de atac, în ordine de recurs, în termen de 15 zile, la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul Central.

Preşedintele şedinţei,
Judecător **/semnat/** **Emil Bulat**
Copia corespunde originalului
Judecător **Emil Bulat**